

Sygn. akt II KK 162/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **J. J.**

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 grudnia 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 czerwca 2012 r.,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić J. J. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. J. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 800 000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania stosowanego wobec niego w sprawie sądu Rejonowego w W.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 r., oddalił wniosek J. J.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, formułując w niej liczne zarzuty rażących naruszeń przepisów prawa procesowego, błędów w ustaleniach faktycznych i obraży prawa materialnego. Pełnomocnik wnioskodawcy

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 3 grudnia 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację pełnomocnika wnioskodawcy za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik J. J. Zarzucił w niej wyrokowi „rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść i poznanie prawdy przez pokrzywdzonego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia wszystkich zarzutów apelacji oraz nieustosunkowanie się do nich przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu skarżonego wyroku, co miało wpływ na treść wyroku, podczas gdy przepisy te nakładają na Sąd obowiązek ich powołania, gdyż Sąd odwoławczy powinien w uzasadnieniu wyroku wskazać dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne, a więc prawo wymaga wnikliwego, z odwołaniem się do okoliczności zawartych w aktach sprawy, ustosunkowania się do argumentacji skarżącego”.

Kasacja nie zawiera końcowego wniosku, ale stwierdzenie, iż sąd drugiej instancji nie rozpoznał zarzutów apelacji i doszło tym samym do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej nakazuje wnosić, że intencją skarżącego jest uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawcy J. J. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co pozwoliło na jej rozpoznanie na posiedzeniu. Rację ma pełnomocnik wnioskodawcy, gdy wywodzi, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy obowiązany jest rozważyć wszystkie zarzuty zawarte w środku odwoławczym, w tym wypadku w apelacji. Trzeba jednak zwrócić uwagę na zapis art. 433 § 2 k.p.k. *in fine*, w którym ustawodawca zaznacza, że obowiązek sądu odwoławczego istnieje, chyba że ustawa stanowi inaczej. Przepis art. 436 k.p.k. natomiast pozwala na ograniczenie rozpoznania środka odwoławczego, między

innymi wówczas, gdy rozpoznanie części wniosków i zarzutów stało się bezprzedmiotowe. W sprawie z wniosku J. J. podstawową kwestią natomiast jest to, że mimo wydania orzeczenia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania na skutek wniosku złożonego przez wskazaną we wniosku Prokuraturę Rejonową W., środek ten nie był faktycznie stosowany w toku postępowania, które toczyło się w tej jednostce. J. J. pozostawał bowiem do dyspozycji innych, wymienionych w uzasadnieniu wyroku organów. Do zatrzymania i faktycznego pozbawienia wolności wnioskodawcy doszło na podstawie decyzji innego organu niż wskazany we wniosku. Niezwłocznie po uzyskaniu informacji o zatrzymaniu uchylono postanowienie o tymczasowym aresztowaniu zastosowanym w toku postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową.

Podstawą żądania odszkodowania za niesłuszne tymczasowe aresztowanie jest natomiast nie samo orzeczenie o zastosowaniu tego środka zapobiegawczego, a rzeczywiste jego wykonanie. Wniosek taki oparty jest na treści art. 540 § 1 k.p.k., z której wynika, że odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę służy od Skarbu Państwa z tytułu wykonania kary, a nie samego jej wymierzenia. Sądy obu instancji trafnie zatem powołały się na to, że wskazane we wniosku tymczasowe aresztowanie wprawdzie było zastosowane, ale nie zostało zrealizowane. Biorąc pod uwagę cywilnoprawny aspekt roszczenia z art. 552 k.p.k. uznać należało, że wniosek J. J. jest bezzasadny. Tym samym więc sąd odwoławczy nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa wskazanego w kasacji pełnomocnika wnioskodawcy.

W tej sytuacji orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia. Biorąc pod uwagę zasadę zawartą w art. 554 § 2 k.p.k. i względy słuszności, o których mowa w art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy zwolnił J. J. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.